

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. H. N.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, č. j. OAM-144/ZA-ZA11-HA13-2019, e. č. „X“,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, č. j. OAM-144/ZA-ZA11-HA13-2019, e. č. „X“, jímž žalovaný vyslovil, že žalobci se neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byly zcela nedostatečně posouzeny jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. skutkový stav zjištěný v rámci řízení vyložil naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

a dospěl tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož nesprávně uzavřel, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany.

3. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu a pro nedostatek důvodů je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
4. Žalobce dále uvedl, že u něj je jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť už ve správním řízení uvedl, že chce zůstat v České republice, má zde svého otce a veškeré zázemí a chce tu nadále žít, neboť je v České republice plně etablován a ovládá i český jazyk. Ve Vietnamu se nemá kam vrátit, již tam nemá žádné zázemí ani není s nikým v kontaktu a měl by zde existenční problémy.
5. K důvodu neudělení doplňkové ochrany ani humanitárního azylu z důvodu spáchání vážného zločinu žalobce uvedl, že nebyly dostatečně posouzeny všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu, když trestného činu se žalobce měl dopustit v roce 2014, kdy uplynula již delší doba a žalobce je vzorným člověkem, což byl i důvod pro podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody
6. Dále žalobce poukázal na rozpor s mezinárodními závazky, především s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť je zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, jelikož se žalobce nemá kam vrátit, ve Vietnamu nemá žádné vazby a v České republice má naopak otce, spoustu přátel a je zde plně etablován.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh předcházejícího řízení a odkázal na obsah správního spisu. Podotkl, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky, aby zde mohl zůstat, to však musí žalobce upravit pomocí jiné zvláštní právní normy, a to na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný dále upozornil, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, přičemž doplnil, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě svou závažností a mírou devastujícího účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, když užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Navíc žalovaný nedospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu a žalobní námitky žalobce tak nemohou obstát, když navíc i neudělení humanitárního azylu je řádně a podrobně odůvodněno a nelze bagatelizovat protiprávní jednání žalobce. Na základě výše uvedeného zdůvodnění žalovaný navrhl, aby soud předmětnou žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání před soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Při jednání soudu dne 7. 9. 2020 žalobce setrval na své žalobě a doplnil, že žalobce má silné rodinné vazby na Českou republiku a řádné rodinné vazby ve Vietnamu. Zásadní pochybení žalovaného nadále shledává v neudělení humanitárního azylu i v neudělení doplňkové ochrany a dále uvedl, že vzhledem k tomu, že ke spáchání skutku došlo žalobcem v roce 2014, již není aktuální riziko ze strany žalobce pro veřejný pořádek.
9. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na rozhodnutí a vyjádření ve věci, doplnil, že namítaných pochybení se žalovaný nedopustil a rozhodnutí je řádně odůvodněno.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Námitku žalobce, že žalovaný řádně nezohlednil otázku rodinného a soukromého života žalobce při rozhodování shledal soud nedůvodnou, poněvadž žalovaný se právě okolnostmi z rodinného a soukromého života žalobce zabýval v napadeném rozhodnutí, v němž podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci neudělil mezinárodní ochranu, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, přičemž s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod. Ohledně trestné činnosti žalobce žalovaný podrobně a zcela individuálně popsal žalobcovo jednání a zabýval se i jeho nebezpečností, přičemž dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 15a zákona o azylu vylučujícího možnost udělení doplňkové ochrany.
13. Za dané situace nebylo povinností žalovaného zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.

14. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 8. 2. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 13. 2. 2019 poskytl žalobce údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, má cestovní doklad s platností do 14. 1. 2029, hlásí se ke kinhské národnosti, je schopen se dorozumět česky a vietnamsky, je buddhistického vyznání, bez politického přesvědčení, zdrav, svobodný a bezdětný. Do České republiky přicestoval letecky z Vietnamské socialistické republiky v roce 2004. V roce 2008 a 2009 byl pouze na měsíc ve Vietnamu. V České republice mu bylo v roce 2004 uděleno vízum za účelem sloučení rodiny, které bylo pravidelně prodlužováno až do prosince roku 2018. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce v České republice i nadále žít, protože zde má otce a veškeré zázemí. Ve Vietnamu nic nemá a s nikým ve vlasti není v kontaktu.
15. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 2. 2019 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval legálně s matkou za otcem, který zde pracoval, a to za účelem sloučení rodiny. V listopadu 2014 byl zadržen za převoz drog, jelikož převážel 2 kg pervitinu, následně byl v roce 2016 odsouzen na 9 let odnětí svobody a odvolací soud mu trest snížil na 8 let odnětí svobody. Celou dobu byl ve vazbě a z vězení byl podmínečně propuštěn dne 11. 1. 2019. Po propuštění mu byl udělen výjezdní příkaz z České republiky. Po dobu jeho výkonu trestu se přerušil kontakt s matkou, proto neví, co by ve Vietnamu dělal, když tam nikoho nemá a babička, za kterou jezdil na dovolenou v roce 2008 a 2009 je již stará. Dále uvedl, že nemá jinou možnost, jak legalizovat svůj pobyt v České republice, neboť měl vycestovat z České republiky do 9. 2. 2019 a neměl tedy čas si zajistit jiné pobytové oprávnění.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 To 19/2017, odsouzen ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon, k 8 letům odnětí svobody, přičemž z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněčně propuštěn dne 11. 1. 2019.
17. Žalobce byl předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany předvoláním ze dne 13. 6. 2019, jež mu bylo doručeno do vlastních rukou dne 17. 6. 2019. Podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany mimo jiné zahrnovaly doklad o zajištění ubytování, opis z evidence rejstříku trestů, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 5. 9. 2019, č. j. 52 T 14/2015-8582, a rozsudek Vrchního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu v Praze zde dne 31. 5. 2017, č. j. 11 To 19/2017-9360, výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, zprávu Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 31. 5. 2019 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu a zprávu Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, Vietnam – Mezinárodní organizace pro migraci 2018 – údaje o zemi. Žalobce nevyužil svého práva seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.

18. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
19. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
20. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
21. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
22. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se *za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
23. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobce soud zdůrazňuje, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody a před skončením platnosti výjezdního příkazu. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu tedy byla legalizace pobytu žalobce na území České republiky, jak žalobce sám uvedl. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Po prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat snahu žalobce legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
25. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu v České republice, neboť ve Vietnamu již nemá žádné rodinné vazby) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
26. Institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl.
27. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že *„[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“* Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého *„[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Zdejší soud konstatuje, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, z jehož výkonu byl podmíněčně propuštěn 11. 1. 2019.
29. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal závažnou trestnou činnost zcela úmyslně, přičemž podrobně rozebral i závažnost jednání žalobce. Trestná činnost žalobce pak podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení.
30. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu svědčí některá z forem mezinárodní ochrany, s ohledem na existenci rodinného a soukromého života na území České republiky. Soud po prostudování správního spisu shledal, že žalobce neuvedl v řízení o udělení mezinárodní ochrany jedinou, z pohledu přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnost.
31. Soud rovněž připomíná, že smyslem azylového řízení není legalizování pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje zákon o pobytu cizinců odlišné nástroje, jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55.
32. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
33. Současně výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 7. září 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)